

วรรณวิมล ตั้งอุดมวงษา 2554: ความเข้าใจคำประสมของเด็กออทิสติก กรณีศึกษา
นักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 ปรินญาศิลป์ศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาศาสตร์ประยุกต์)
สาขาวิชาภาษาศาสตร์ประยุกต์ ภาควิชาภาษาศาสตร์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
หลัก: รองศาสตราจารย์กิติมา อินทร์พรรษ์, Ph.D. 115 หน้า

การศึกษาครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความเข้าใจคำนามประสมในภาษาไทยของ
เด็กออทิสติก เด็กปกติที่เรียนโรงเรียนสถานสงเคราะห์ และเด็กปกติที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านโชคชัย
รุ่งเรืองที่เรียนโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี โดยเด็กทั้งสามกลุ่มกำลังเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่
อายุ 7-8 ปี โดยสร้างแบบทดสอบเป็นบัตรภาพและบัตรคำ ให้เด็กจับคู่ภาพและบัตรคำที่ตรงกันและ
เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของตัวแปรใช้การทดสอบค่าที (T-Test) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ผลการวิจัยพบว่า 1) เด็กทั้งสามกลุ่มสามารถเข้าใจคำนามเดี่ยวโดยไม่มีความแตกต่างอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติ 2) เด็กทั้งสามกลุ่มสามารถเข้าใจคำนามประสมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทาง
สถิติที่ 0.05 กล่าวคือ เมื่อเปรียบเทียบความเข้าใจคำนามประสมระหว่างเด็กออทิสติกกับเด็กปกติที่
เรียนโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี และเด็กปกติที่เรียนโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีกับเด็กปกติที่เรียน
ในสถานสงเคราะห์ต่างมีความเข้าใจคำนามประสมแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 แต่
เมื่อเปรียบเทียบความเข้าใจคำนามประสมของเด็กออทิสติกกับเด็กปกติที่เรียนในสถานสงเคราะห์
พบว่าไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 3) เด็กทั้งสามกลุ่มมีความเข้าใจประเภทของ
คำนามประสมในระดับแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้ เด็กออทิสติกและ
เด็กที่ปกติที่เรียนโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรีสามารถเข้าใจคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลก
ไปจากเดิม โดยสิ้นเชิงได้มากกว่าคำนามประสมที่มีความหมายผิดแปลกไปจากเดิมแต่ยังมีเค้าโครง
เดิม แตกต่างจากเด็กปกติ

ลายมือชื่อนิสิต

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก